

In vstane in gre in priteče tja
in roke sklene, začudena vsa:
drevo tam mlado cvetelo je,
šuštelo in pa dehtelo je!

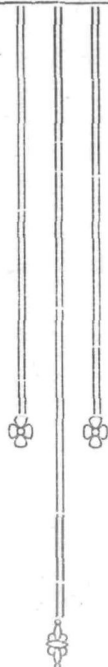
In Jakica gleda in tja strmi,
kjer cvet ob cvetu se v solncu blesti,
in nič ne ve in nič ne zna,
odkod, čemu lepota je ta . . .

Drevesce je vzrlo dekletca oko,
tako zavzeto, nedolžno tako,
in veje je dvigalo, nižalo,
s šelestom do sluha se bližalo:

„Od zemlje imam ga in od neba,
iz mene ves kras poganja ta,
ki tebe prevzema zdaj mameč,
ki v sad razvije se vabeč.

Naj prizanese mi le vihar,
udarec toče in bliska žar!
Iz senčece mojih hladnih vej,
dekletce, v meni — sebe glej!”

In Jakica k domu korak drobi,
in želja se v srčecu njenem budi:
da bila bi vedno kot to drevo
prelepa tako in dobra tako!

E. Gangl.

Vzdih in ukaz.

*O, bratje, bratje, kaj bo sedaj?
In kje so naši sinovi?
In kje je goriške deželice raj?
In kje so naši domovi?*

*Vse bilo je . . . In ne pride več?
Mi, kolikor se nas je ognil meč,
iz src, iz dela bodočnost snujmo,
v pekočem trpljenju voljo kujmo!*

E. Gangl.

